

BÖNDÖR PÁL KÉT VERSE

ÁLMATLANUL

Álom-szörnytől felriasztva
nem jön szememre az álom
befelé vérzõn virrasztva
fekszem csuromvíz az ágyon:

— Ha az életem álmodnám
napjaimat egy az egybe
hányszor riadtam volna már
szívdobogva és reszketve?

VERÓFÉNY

— Rendes ember a lányom férje
ott a városban szívesen látnak
az unokám sápadt zongorázik
a csupa ablak nappaliban.

Koszorú ablakain megszűrve
ver be a napfény az autóbuszba
vele szemben egy úr
újságot olvas és csúnyán köhög
a hátsó peronon
két kamasz évődik egymással.